

Lá Bùa Thầy Phước

Truyện ngắn của Nguyễn Ngọc Hoa

Từ căn nhà tranh trước Cửa Nhà Đờ nhìn xuống “hồ,” tức là hào nước quanh thành, gia đình tôi dọn sang căn nhà ngói nằm khoảng nửa đường từ ngoài bờ sông vào cửa thành. Ra khỏi sân trước, gần đường là bóng mát của ba cây trứng cá cao với trái nhỏ bằng đầu ngón tay đầy hạt tẩn mẩn như trứng cá.

Nhà dì Xuân ở cùng đường nhưng gần sông hơn. Nhỏ tuổi hơn, dì là bạn đi buôn của mẹ ngày trước. Mẹ kể dì đẹp nhất đám, dạn dĩ, bạo miệng, và hay *nói hoang*, tức là nói tục về liên hệ gái trai, nhưng đùa giỡn có duyên nên ai cũng mến. Vì vậy, dượng Nguyễn vừa đẹp trai vừa học giỏi yêu chết mê chết mệt, nhất định hỏi cưới dì bằng được. Không như mẹ, sau đám cưới dì theo chồng vô Huế; dượng đi học lớp sĩ quan đầu tiên ở Trường Sĩ quan Việt nam ở Đập Đá.

Mẹ cười nhớ lại thời con gái và khen dượng,

“Dượng *nở* miệng có quai mắt có đuôi, liếc một cái là gái theo cả bầy. *Rứa* dì mới *mê tí* thò lò theo ôm *riệt!*”

“Không giữ *răng* được chị? Miệng *hắn* dẻo quẹo, nói một *chặp* rần trong hang cũng bò ra nghe, con gái con ghiếc *truột* quần *khi mô* không biết,” dì mỉm cười hãnh diện.

“*Rứa* *hắn* có mèo mỡ *chi* không, hay đã chịu khếp nép một bề?”

“Trụ Vương háo sắc thì *răng* mà khỏi được. Tháng *mô* tui cũng ra Quảng Trị canh chừng, không thì *hắn* lộng tới trời,” dì trề môi ví von.

Theo *Phong Thần Diễn Nghĩa*, Trụ Vương là kẻ háo sắc, quá si mê nàng Đắc Kỷ là một mỹ nữ bị hồ ly tinh nhập xác, và bị nàng xúi dục làm nhiều chuyện quá tàn ác khiến triều đại nhà Thương sụp đổ. Mẹ cười tủm tỉm,

“Có túm được con Đắc Kỷ *mô* không?”

“Chưa *bắt* được tay *dày* được cánh nên *hắn* chối bai bãi cười trừ mà thôi.”

“*Gắng* *rứa* mà không sợ dượng *đần* *dừ* *xương* (đánh như xương) à?”

“*Hắn* *đập* thừa sống thiếu chết mấy lần. Nhưng *tui* không sợ, nách thằng Biên và thằng Sơn vô đồn kêu khóc với cấp chỉ huy. Hết thói vũ phu, *cạch* *tới* *tra* (chừa tới già)!”

Hai đứa con dì là thằng Biên, lớn hơn tôi hai tuổi, và thằng Sơn, thua tôi một tuổi, chơi thân với tôi, nhưng khi dì kể chuyện dượng thì chúng lánh xa, mặc *thằng* *Bé* đứng lố ló một mình nghe chuyện người lớn. Tôi nghe mẹ nói,

“Không sợ dượng bị cấp trên quở phạt hay *răng*?”

“*Kệ* *chó* *hắn* (mặc kệ nó)! Tại mê gái mà *chừ* còn lệt đệt chức thiếu úy quèn.”

Nhà dì Xuân trở thành “trung tâm hành quân,” nơi tụ họp của các bà vợ sĩ quan bàn luận cách trừ khử cô *vợ* *hầu* (vợ bé) đã quyến rũ chồng mình. Được xem là kẻ cầm đầu với nhiều kinh nghiệm “chiến trường,” dì đồng dục vạch ra “nguyên tắc” của cuộc đánh ghen,

“*Liền ông có vợ hầu vì con dĩ nớ trẻ đẹp, mặt hoa da phấn trong khi mình làm lụng cực khổ, sanh đẻ mấy lần, và da bụng nhăn nhú như mặt khi; răng bì được?*”

“*Biết răng chừ? Có là răn mô mà mỗi năm lột da trẻ lại?*” bác Cẩn gái cười khúc khích; bác Cẩn trai làm Đại úy, chức cao nhất trong mấy ông chồng.

“*Tại rứa mà khi túm được hấn, chị đập vô mặt cho sưng híp lên và cho có sẹo mà xấu đi, và xỏm đầu tóc cho dị dạng không ai thèm ngó – chừa thói rù quyền chồng người.*”

Thím Thâu, chồng làm trung úy như cha, e lệ lí nhí trong miệng,

“*Mình địch răng lại với con dĩ nhà nghề chuyên mần chuyện nớ đưa thẳng cha tể sường lên thấu mây xanh?*”

“*Phải đó,*

Văn chương chữ nghĩa bề bề,

Thần l... nó cắn cũng mê mẩn đời.

“*Nớ nện guốc cao gót vô chỗ nớ cho tanh bành té bẹ – hết trở tuyệt kỹ với chồng mình.*”

Dì Xuân thao thao tiếp,

“*Mấy chị mầy o biết chồng mình là sĩ quan có danh giá, con nớ dụ dỗ cũng vì*

Một ngày dựa mạn thuyền rồng,

Còn hơn một kiếp nằm trong thuyền chài.

“*Thành ra cần lột quần xé tan ra cho hấn ở lổ, đưa bộ sậu phơi ra trước mắt bàng quan thiên hạ – ôốc dồộc (xấu hổ) không ngóc đầu lên nổi mới đáng đời.*”

* * *

Đề tài hôm ấy là kế hoạch đánh ghen giùm bác Cẩn. Bác trai đóng đồn ở Quảng Trị, không mấy khi về nhà. Dì Xuân khuyên,

“*Chị đừng nóng mà anh Cẩn đem con nớ giấu nhem đi là hư chuyện. Ngày mai chị ra ngoài nớ với o Lèn.*” Chồng o Lèn làm thiếu úy giống như dượng Nguyên.

“*Để làm chi?*” bác Cẩn gái nóng nảy.

“*O Lèn miệng mồm mau mắn khéo ăn khéo nói, sẽ giúp chị dọn hỏi chỗ ở con nớ. Biết rõ giờ giấc của hấn và anh Cẩn – hấn đi chợ lúc mô, và đi một chắc (một mình) hay đi với ai.*”

Nhà chỉ huy là dì Xuân hoạch định chương trình,

“*Bọn mình ra quân ít nhất là năm người.*”

“*Răng cần nhiều người rứa?*” bác Cẩn gái ngơ ngác.

“*Mình chia làm hai tốp, giả đờ như không biết nhau. Tốp chính là chị và hai cái bồ lương tấn gió là chị Bồn và chị Lụa giữ tay chân con dĩ ngựa để chị hạch tội.*” “*Bồ lương*” là cái phen tre dày dùng để che hay chặn lại, tức là “*tấn,*” và “*bồ lương tấn gió*” chỉ người to lớn mạnh mẽ.

“*Từ nhỏ đến lớn tui chưa ra tay đập ai,*” bác than thở.

“*Muốn giữ chồng thì mạnh dạn lên chớ. Chị mang dép thấp để tiện hành động; đôi guốc cao gót thì bỏ trong giỏ xách cùng với cái kéo thiệt sắc, gói ớt bột cay, và vài lọn tóc mượn.*”

Tóc mượn là chùm tóc kết chặt một đầu, dùng bổi (búi hay bới) độn để đầu tóc to và đẹp. Dì giải thích,

“Tới trước nhà mai phục và đợi *hắn* ra khỏi nhà, chị xông tới vãi tung ớt bột vô mắt làm *hắn* hết *chộ* luôn. Hai chị hộ pháp kèm lại, chị dầy xéo nát thây *hắn* ra.”

“Mấy lộn tóc mượn làm *chi*?”

“Có lần bị tổ trác ớt bột bay ngược vô mắt phe mình, con *tê* thừa cơ chạy mất. Bị ớt vô mắt lấy tóc chùi là hết cay liền; cách chữa mọ *ni* ai mà *nõ* biết?”

Các bà ồ lên cười, thán phục sự chu đáo và tỉ mỉ của dì Xuân. Dì nghiêm giọng tiếp,

“Tui với *o* Lèn tiếp ứng, canh chừng có ai làm kỳ đà cản mũi. *Liền* bà thì không sợ, nhưng lỡ gặp *liền ông* mất công lắm. Có lần *tui* gặp thằng hạ sĩ Du làm anh hùng rơm xía vô can...”

“Có phải chú Cai Du ở Đà Nẵng đổi ra?” nãy giờ mẹ mới lên tiếng.

“Đúng là cha *cai dù* hai vợ *nớ*. *Tui* với *mụ tê* đề *hắn* ra, nhắm chỗ *nớ* mà xía vô, dài thì *lôi* tròn thì bóp. *Hắn* đau quá lạy lục xin tha, chừa thói gánh vác chuyện bao đồng!”

“*Tui* chịu *o* luôn!” bác Cấn gái lắc đầu; các bà kia bò lăn ra cười.

Các bà kia về rồi, dì Xuân nhìn mẹ thương hại,

“Chị không cần đánh ghen vì *hắn* đã ở sờ sờ trong nhà.”

“Ván đã đóng thuyền, thay đổi được *chi mô*! *Hắn* biết đường ăn ở nên *tui* buồn mà không lo,” tôi biết mẹ nói về dì Cúc.

“Mai mốt *hắn* đẻ ra cho anh Thông đứa con gái thì chị với bốn thằng con trai *ra rìa*, kéo nhau ra đường ở.”

“Biết *rứa* nhưng *mần rãng chừ*?”

“Thầy Phước trên Ngã Giữa giàu lòng cứu nhân độ thế; chị sắm lễ vật thiết hậu hĩ lên năn nỉ, khó cách chi thầy cũng có cách trị.” Ngã Giữa là tên cũ quen gọi của đường Gia Long trên phố.

* * *

Cha thông báo đổi từ An Hòa ra Đông Hà, ải địa đầu đèo heo hút gió nên cha đưa dì Cúc theo lo cơm nước nhà cửa. Mẹ lặng thinh không nói gì. Tôi buồn vì dì đi xa; dì là người duy nhất bên vực khi tôi bị bọn trẻ con trong xóm ỷ lớn ăn hiếp, bắt kể lời lăng nhục của chúng – “đồ *vợ hầu* *vợ mọn*.” Ngày dì ra đi với cha, tôi không biết chào từ giã mà rơm rớm nước mắt nhìn theo.

Vài tuần sau cha về nhà một mình. Mẹ cũng không đề cập đến dì. Tôi và anh Quang lấy làm lạ nhưng không dám hỏi. Đợi đến khi mẹ sang tâm sự với dì Xuân, tôi nghe lóm,

“Thầy Phước là tiên là thánh, ra tay *mần* phép một bận là trừ được con yêu *nớ* liền.” Tôi giật mình, dì Cúc là yêu tinh thật sao?

“Mừng chị từ *ni* hết lo kiếp chông chung, con hai dòng, nhà hai mẹ!”

“Lúc đầu thầy không thuận giúp vì ‘đốt *chùa không tội bằng tội rẽ duyên*,’ nhưng *tui* thành khẩn lạy xin, thầy biểu ba ngày sau trở lại.”

Dì gật gù tán đồng,

“Thầy cần ba ngày để luyện bùa!”

“Thầy cho hai lá bùa. Lá thứ nhất đốt thành tro pha vô nước trà anh Thông uống ba ngày. Chuyện *ni* dễ so với lá thứ hai thầy biểu đặt dưới gối *con nớ* nằm ngủ ít nhất là bảy ngày.”

“*Rứa* chị làm *răng*?”

“*Thằng Bé tui* ngủ chung với *hắn*. Lấy cớ cặp gối tai bèo đã mềm xèo và đến lúc dờn bông lại, *tui* dẫu bùa vô cái gối có bao trong bằng lụa in bông và căn dặn gối *nớ* của dì, *liền bà* da dẻ mịn màng.”

* * *

Cha và cậu Há ngồi uống bia “La Rue” (chai bia cao) ăn mực khô nướng, mẹ biểu tôi đứng gần đờ cha sai vặt. Cha tâm sự với cậu, không biết tôi hiểu một số chữ Pháp,

“*Moa* không được thăng lên đại úy và bị đày ra Đông Hà là tại vì *en*. *Thằng* tiểu đoàn trưởng nói chính phủ sắp có luật cấm đa thê, và sĩ quan chỉ huy có bốn phạm làm gương trước.”

Moa (tiếng Pháp là *moi* = *me*) và *en* (tiếng Pháp là *elle* = *she* hay *her*) là đại danh từ thông dụng đương thời. Cậu ngạc nhiên,

“Anh giải quyết làm *răng*?”

“*Moa* đưa *en* ra Đông Hà; lấy cớ *en* không có con, lại vô tài bất tướng, mà đuổi đi.”

“Không phải *en* là vợ *hầu* chính thức của anh hay *răng*?”

“Vui thì ở, buồn tống đi. Ăn ở với nhau có hôn thơ hôn thú *chi mô*!”

Tôi nhớ và thương dì Cúc vô kể. Và thường băn khoăn thắc mắc về lá bùa huyền bí: Dì không hề dùng chiếc gối đẹp như lời mẹ dặn mà nhường cho tôi nằm, làm sao pháp thuật thầy Phước hiệu nghiệm mà khiến dì bị đuổi đi?

Nguyễn Ngọc Hoa

Ngày 5 tháng Ba, 2014